

SMALL BLUES TRAP

http://southernrock.gr/cms/index.php?option=com_content&task=view&id=2651&Itemid=107

Στους θιασώτες της μπλουζ σκηνής της Ελλάδας, είναι γνωστό πως οι Small Blues Trap αρέσκονται στο να καινοτομούν, να πειραματίζονται με τον ήχο και να δημιουργούν μοναδικά κοκτέιλ αισθήσεων και συναισθημάτων με τη μουσική τους. Όλα αυτά βέβαια πάνω στην περιφέρεια της μουσικής του μπλουζ. Σωστά ;

Μπορεί ναι, μπορεί και όχι. Εξαρτάται από τον ορισμό που δίνει κανείς στη μουσική του blues. Εξαρτάται από το πόσο κανείς της επιτρέπει να απλωθεί και να αγκαλιάσει και άλλα είδη όπως η Rock και η Country για παράδειγμα. Στο τελευταίο τους λοιπόν άλμπουμ τα περιθώρια που το συγκρότημα δίνει στο μπλουζ είναι ακόμη μεγαλύτερα καθιστώντας τη νέα τους δουλειά ένα τελείως διαφορετικό και αντικομφορμιστικό ταξίδι γεμάτο χρώματα και αρώματα. Ας ξεκινήσουμε λοιπόν αυτό το μπάρκο με τα παιδιά αυτά που πραγματικά τολμούν.

Το πρώτο τραγούδι, το Mr. Jack , είναι ένα από τα καλά κλασσικά μπλουζ κομμάτια όπου η φουσαρμόνικα του Παύλου Καραπιπέρη ανάβει φωτιές. Το δεύτερο όμως κομμάτι, το The Sky will always be blue , σε προϊδεάζει πως η συνέχεια θα είναι εξαιρετικά ενδιαφέρουσα. Το συγκεκριμένο τραγούδι θυμίζει έντονα J.J. Cale, τα βαλτονέρια της Λουϊζιάνα και τα θεόρατα δέντρα που ξεφυτρώνουν από το πουθενά. Το επόμενο τραγούδι , το This train is full of madness , ένα μεστό country blues κομμάτι λειτουργεί κάπως αποπροσανατολιστικά υπό την έννοια ότι κανείς θαρρεί πως οι εκπλήξεις τελείωσαν. Αμ, δε...Ακολουθεί το τέταρτο κομμάτι, το Strange Melody με έντονη J.J. Cale και Tony Joe White ατμόσφαιρα, το 6ο και καταπληκτικό 7+7 που θυμίζει έντονα τις καλές δουλειές των Dire Straits με τον Παναγιώτη Δάρα σε ρόλο Mark Knopfler δημιουργούν ένα υπέροχο μουσικό crescendo υψηλών προδιαγραφών. Ακολουθεί το The Last part of the Show που κατ' εμέ, περιγράφει και το τίτλο του. Ακούγοντάς το, σου έρχονται στιγμές από την έρημο της Arizona με κροταλίες, ήλιο που τσουρουφλίζει και πολύ δίψα για ένα κρύο bourbon και μερικές πεταλούδες της νύχτας σε κάποιο απόμακρο honky tonk. Στο It took me a long time , ο Παναγιώτης Δάρας ξεδιπλώνει ένα εκπληκτικό κιθαριστικό ταλέντο, ένα καλά φυλαγμένο μυστικό που κρατούσε ερμητικά κλειστό μέχρι τώρα. Το τραγούδι έχει έντονη μυρωδιά από Texas και Z.Z. Top. Το Roy B . που ακολουθεί είναι αφιερωμένο στον μεγάλο κιθαρίστα Roy Buchanan ενώ το 10ο τραγούδι, το The world is painted blue again ανήκει στην κατηγορία των scorching, slow burning blues με τον Παναγιώτη σε ρόλο μάγου του OZ όσον αφορά το κιθαριστικό μέρος. Το 12ο τραγούδι, που έχει και τον ίδιο τίτλο με το άλμπουμ, μου θύμισε έντονα Rory

Gallagher και πραγματικά, το καταχάρηκα. Ενδιαφέρουσα είναι επίσης η διασκευή ενός τραγουδιού του πατέρα του Ελληνικού μπλουζ, του Ηλία Ζάϊκου το Buy a dog .

Σε γενικές γραμμές, αυτή είναι η πιο μεστή και από επαγγελματικής απόψεως, η πιο ώριμη δουλειά των Small Blues Trap. Ένα άλμπουμ που προσωπικά εμένα με κάνει εξαιρετικά υπερήφανο που τους γνωρίζω και προσωπικά. Πλανάται όμως ένα ερώτημα: Αν από το τρίτο τους κιόλας άλμπουμ τα παιδιά αυτά επιδεικνύουν έναν τέτοιο επαγγελματισμό και μια τέτοια ωριμότητα, αν από το τρίτο τους άλμπουμ καινοτομούν και πειραματίζονται με τόση επιτυχία, πόσο ψηλά σκοπεύουν στ' αλήθεια να ανεβάσουν στις επόμενες δουλειές τους τον πήχη της ποιότητας σε μια χώρα τόσο παρηκμασμένη; Ίδωμεν...

Δημήτρης Επικούρης

